

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΠΩΣ ΣΥΝΕΛΑΒΑ ΤΗΝ ΚΑΤΕ ΦΟΥΛΜΕΡ

Η μακάβρια ιεροτελεστία στα πεδία της Φλάνδρας. Το προσκύνημα των Άγγλων παλαιών πελεμιστών. Πότε η Άγγλία έλαβε μέρος στον Παγκόσμιο πόλεμο. Η τραγική νύχτα της 4ης Αυγούστου του 1914. Η άνησυχία των Λονδρέζων. Μια άκροεπιτη συνάντηση στο σταθμό της Βικτωρίας. Πώς άνεγνώρισα μια Γερμανίδα κατάσκοπο. Το πρώτο «θύμα» της δράσεώς μου ως μυστικού πράκτορος.

Η Κάτε Φούλμερ

ΕΠΕΙΤΑ από δύο μήνες, δηλαδή στις 4 Αυγούστου, κλείνει άκριβώς είκοσιένας χρόνος από την ιστορική μέρα που η Άγγλία έλαβε μέρος στον παγκόσμιο πόλεμο και κριθίκε τελειωτικά η έκβασις του φοβερού αιματοκύλισματος. Κάθε τέτοια μέρα, ο αρχιεπίσκοπος της Υόρκης μαζί με χιλιάδες παλιούς πολεμιστάς άναρχοί από το σταθμό της Βικτωρίας, διασχίζει τη Μάγχη και περιγυρνά να δεηθή για τις ψυχές των ηρωικών Άγγλων που έπεσαν στα τραγικά πεδία της Φλάνδρας. Είναι μια πένθημη και μελαγχολική ιεροτελεστία χωρίς τρομακτικές και μουσικές, χωρίς θόρυβο. Είναι ένα υψηλό καθήκον, ένας φόρος τιμής, προς όλους αυτούς τους στρατιώτες, που δεν είχαν την τύχη να ξαναγυρίσουν στην πατρίδα τους αλλά κομούνται ζώοι από φτωχικούς ξύλινους σταυρούς εκεί, στην κίενη Φλάνδρα.

Απόστο τα λόγια του σεβαστού αρχιεπισκόπου της Υόρκης δεν κάνουν παιά και μεγάλη εντύπωση και δεν βράζουν καιμιά άκτιση στις καρδιές των ανθρώπων. Ξέρουν καλά ότι πάνω από το κεφάλι του έχει ύψοψη πάλι απειλητικό το φάσμα του πολέμου, ενός πιο άγριου και πιο έξοστου πολέμου απ' όσους έγραφε ως τώρα η ιστορία... Η Γερμανία έχει οργανώσει περίφημα κι' όλα τα κρήνη εξοπλίζονται παντοδύως για να έινε έτοιμα σε μια καινούργια σύρραξη. Ο κίνος από γωνιά τησ σκεπάζει τον τόφο του άγνωστου Γερμανού στρατιώτη είνε έτοιμος να κούση από τη θέσι του. Το συμβολικό εδ' άναστηθι που έχει γραφή επάνω του, πλησιάζει ή ώρα να πραγματοποιηθή. Κι' αλήθεια όλη ή Εύρώπη σήμερο-φούδρα την άνιστασι του Γερμανού στρατιώτη. Η Γαλλία κάνει σημάνα φίλιος με τα Σοβιέτ και τα ένωσιακά ένοχόστια των περιμαχικών έργάζονται νύχτα και μέρα για να προλάβουν τις χιλιάδες παραγγέλιες τους. Οι έμποροι του πολεμίου ήβει πάλι ή ώρα να γίνουν διακατωματόστια και να θησαυρίσουν πόντοις το άμα του κώδ στρατιώτη, του φτωχού ιδιόλόγου έργατή που είνε πρόθυμος πάντα να ιταροσπίση την πατρίδα του. Κι' όλα αυτά ύστερ' από είκοσιένα χρόνια, ίσα-ίσα την ώρα που τα παιδιά των σκοτωμένων έχουν γίνει άνδρες και μεταορν να κρητήσουν το βαρύ άποιο στα χέρια τους...

Μά άς άφήσουμε τον περίφημο κατάσκοπο Λώρενς να σάς διηγηθή ό ίδιος αότι την ιστορική μέρα της είσοδου στον πόλεμο της Βρετανίας. Αίτοκατορίως, κατά την άποια νεκρώση ή... θανάφι ή έτελει της έκαστοάδων χιλιάδων Άγγλων στρατιωτών. Άξζει να διαβάσετε την περιγραφή της, γιατί με τον άλθιο είναι μια από τις πιο ένδοξο φέρουσες ήελίδες της ιστορίας της Εύρώπης.

Οι μυστικοί πράκτορες, γράφει στ' Απειρημονογράματά του ο περίφημος συνταγματάρχης Λώρενς, μαθεύουν πάντα πρώτοι τα μυστικά που κανονίζουν την τύχη ενός κράτους. Είναι έλιβερό να άναρωτήθη καθήκον τους να έρευνώσι τα στήματα των πολιτικών, να κρηφασορν πίσω από τις πόρτες των μυστικών συμβουλίων και ν' άποσφραγίζορν τα ήμιστευτικά και κρητικογραφικά τηλεγραφήματα. Οι κατάσκοποι είνε ένας παλιόέξος και σποληός κώσμος, γεμιστός μυστήριου. Είναι άνθρωποι χωρίς καρδιά, χωρίς νεύρα που όλη ή ικανότης τους έχει συνεκρησθή στα κρητάρια του έργαζορν τους. Γι αυτούς ένας νόμος: ήπάρι. Ο νόμος της παντογνώσις. Πρέπει να τα ξέρουν όλα. Έτσι τονάκα μεταορν να έργάζονται άποτελεσματικά και να προφιλάν την πατρίδα τους από τους έχθρούς της.

Έκείνη λοιπόν τη μέρα της 4ης Αυγούστου του 1914, την ώρα του δειλινού, τότε που ο Τάμσις παίρνει ένα βαρύ μολυβένο χρώμα και οι σίγαροξήστες της Γουάτ Χολ γίνονται άόκηη από πένθημο, όβηρα με σσημύνα το κεφάλι από το ύποργείο των Έξοτρούδων. Για πρώτη φορά ή πίστα μου είνε σήσιος. Ήσιον άρηρημένος κι' ένοιωμα μια βαρειά πλάσα να πέξη την καρδιά μου. Αότη τη στιγμή στο δουλειά του του Ούεστμινστερ κρησταναν ή τύχη της Άγγλίας. Μέσα τή λίγη ώρα θ' άπορσίζονταν πελά άν είχε έρθει για την Άγγλία ή έπιτακτική άνάγκη να λάβη μέρος στο παγκόσμιο αιματοκύλισμα. Έγώ ήσιον έββίσιος για την κατακρατική άπάντηση του άγγλικού κοινοβουλίου. Το δεύτερο κρηφάσι της άπτακτισσοκείας είχε καταρτίσει πελά τους καταλόγους των μυστικών πρακτόρων και είχε οργανώσει στην έντέλεια το δίχτυ της δράσεώς τους. Μέσα στην άριστη τέση μου βρεσάβαν ζώδια ή νέος συνθηματικός κώδικας, ένας άναπτίχας με μια μυστική κούπη και το μεταδόνιγκ μου γεμιστό από χρο-

οιμένες σφάρες που κρησολοβαν άμέσως το θάνατο. Μά δεν χαρόμουν. Κότταξα τους πανύψηλους πύργους των γοτθικών εκκλησιών, έβλεπα τα σκωθρικά πρόσωπα των Άγγλων που τους βασάνιζε ή άγωνία της άβεβαότητος και προπαθούσα να ξεφύγω από τους γνωστούς μου, για να μην άναγαστώ να τους άμολογίσω την άλήθεια.

Γιά να σκοτώσω την ώρα μου, πήγα προς την σταθμό της Βικτωρίας Στάιουν για να δώ τα τελευταία τραίνα που μετέφεραν μαζωιά από το Λονδίνο τους Γάλλους και τους Γερμανούς έπαστράτους.

Είμνα εκεί στο μπαρ του σταθμού πόντοις ούτοκο ός την ώρα που είδα τη νύχτα να σχηματίζή ένα μαγετικό πλάσμα στις γοτθικές γλυφές και στις δαντέλλες του άνοκρατοικού διαδύματος της μητροπόλεως του Ούεστμινστερ.

Κά ξαφνικά όλος ο κώσμος ανηλόνωματε από μια έδηρα που κρηλόρησε σαν άστραφι από στομία σε στομία στη Γουάτ Χολ και στο Παράλαινε Σκωκία. Όλη ή άνθρωπομάζα που είχε συγκεντρωθή εκεί πέρα, είχε κρηφορηθή τέλος ότι ή Άγγλία είχε λάβει την άπόφασι να συμμετάσχη στον πόλεμο. Τότε από τα πρόσωπα των Άγγλων έβγαγε ή παρηγή έκφρασι και φωτιστροαν από τον ένδοξασημύ, κι' όλοι κινήτροαν προς το Βούαγγιον Πάλας για ν' άκούσοιν από το στόμα του ίδιου του άνοτρού άρχοντος την μεγάλη άπόφασι.

Άναβα την πίστα μου κι' άνέκρησα όλη τη δραστηριότητά μου. Ο λήθαργος είχε άπταναχθή από τα νεύρα μου και ξαναβόιρα πάλι την ίσορροπία του μυαλού μου. Είχε άρξοσι και για μένα ο πόλεμος. Η ξανθή λοιπόν καρδιά που καθόταν αότη τη στιγμή άπέναντί μου στο μπαρ του σταθμού και διάδύσε φηρατα τα Έσπερινα Νέας, μου έορξιε μια έρομητική ιστιά κι' άνήσχησε.

Την πλησίασα. Έμναν σαν έννοστωμένη χωρίς να κάνει καιμιά κίνηση.

- Συνταγματάρχη; Λώρενς, της είπα αίστηρι και ποσάδωκα.
- Πέτυο Αίλινε, μ' άπάντησε μ' ένα χαμόγελο άδωφροίας.
- Κάθησα στο τραπέζι της.
- Είσατε Λονδρέζα ; τη ρώτησα.
- Όχι, Άμερστανίδα. Ήρθα στο Λονδίνο για να διασκεδάσω.
- Ξέρετε, άφιο όλα τα κρητάρια θι πάφουν να λτιοργηορν την πληροφόρησι.
- Μήπως κι' ο πόλεμος δεν είνε μια διάσκεδασίς, μου δίλωκε.
- Δεν έχετε άδικο. Μά πρέπει κανείς να είνε πηροξός. Άκόμη και ή γυναικάς.

— Δεν σάς καταλάβαινο, μ' άπάντησε ασποσιμένη.

— Μην άνησχητε, θα σάς ξεηρήσω, άρεκι' να μου έπατορίετε να ρξοι ένα βέλιμα από σσημείωμα που σάς έδωσε ο κώρος που σάς χαρόρησε προηγούμενος.

— Αίτο λέγετα λένενα, μου άπάντησε κι' έκανε να σηκοθή και να φύγη.

— Της έπιασα το χέρι.

— Άς ξεκαθαρίσοιμε σαν καλοί φίλοι τους λογαριασμούς μας, της είπα. Είσατε ή Γερμανίδα κατάσκοπος Κίτε Φούλμερ. Σάς έξερο από τις φωτογραφίες σας. Ήρθατε δω και τρεις μέρες στο Λονδίνο. Βλέπετε ότι είμαι άρεκιτα ενγινής, ίστε σας άφρα να διασκεδίσετε άρεκιτά. Κρίται ύπος που άρχισοι τόσο έννοξίς ο πόλεμος μεταξύ μας. Πρέπει να παραδεχθήτε ότι είμαι κρηφός. Άν δεν έρχόμουν στο σταθμό ίσως δεν θα έκανα τη γνωριμία σας. Μά δυστυχώς έμεις δεν μπορούμε να ξεκορσασθοιμε ότε μια στιγμή. Θα σάς παρακαλέσω λοιπόν τόσο να μ' άκλυθώστε.

Συνώδεσσα την Κάτε Φούλμερ στην άστυνόμα. Ήταν ή πρώτη κατάσκοπος που έπαφτε στο χέρι μου. Στη σούληφι της με είχε δοθήσει ή περιέργειά μου να πάω στο

Ο περίφημος συνταγματάρχης Λώρενς, με στολήν Άραβος φυλάρχου.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

('Από το περίφημο διέλιχο του συνοδευόντος τόν 'Θωνα κατά την κάθεδρό του στην 'Ελλάδα Βασιλεύ οζιωματικού Χριστοφώρου Νέγερ)

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

ΚΑΝΕ πειά διαπεραστικό κρύο και οι δυνατοί άνεμοι που φυσούσαν, προκαλούσαν συχνά θύελλες. Προχωρούσαμε κατά μήκος τής ακτής, απολαμβάνοντας τό μαγευτικό πανόραμα του 'Αργολικού κόλπου, με τ'α σπαρμένα σ' αυτόν νησιά, όπυν έξαρφα μ'ας έπιασε δυνατό χαλάζι. Μ'ας χτυπούσε υπό πρόσωπο και δέν είχαμε πού να προφυλαχτούμε. Τέλος, έπειτ' από δύο ώρών Ιππασία, φτάσαμε σ' ένα πυκνό δάσος που μ'ας προστάτευε κάπως από τή θύελλα. Έντομα μεταξύ δ'ους είχαμε καταουσκευτή.

Βγαίνοντας από τό δάσος, αντικρίσαμε σ' ένα βράχιο κάποιο χωριουδάκι. Κόντευε να ξεκινάει κ' έπρεπε άπαραιτήτως να βρούμε κάποιο καταφύγιο για να ζεσταθούμε και να στεγνωσουμε κοντά στή φωτιά, γιατί, μουσκεύει καθώς είμαστε και καθώς μ'ας χτυπούσε ό άνεμος, άνατριχιάζαμε δολόκληροι.

Γι' αυτό τραβήχαμε κιντ' εύθείαν προς τό χωριό που βλέπαμε μπροστά μας.

Τ' αλόγά μας, σάν να καταλάβαιναν πώς είχαμ φτάσει και γι' αυτό ή ώρα τής άναπαύσεως, κάλπαζαν άνυπόμονα κ' έτοι, έπειτα από μία ώρα, φτάσαμε. Τό χωριό αυτό, του όποιου δυστυχώς έλάχασα τό δυομα, άποτελείτο από καμιά είξηνταρία καλύβια κ' ήταν χτισμένο σ' ένα χαμηλό όροπέδιο. Η άφείλ' μας έκανε άρκετούς χωρικούς να βγούν άπ' τ'ς καλύβες τους, μολοντί έπεφτε μανδαία βροχή. "Ένας μάλιστα κ' αυτός, προχωρώντας προς έμάς, μ'ας κάλεσε στό σπίτι του. Μολοντί ή πρόσκλησή του αυτή έγινε με πολύ φιλικό τρόπο, ώστόσο ή υιοιοιοιοιοιοιο του δέν μ'ας έκανε εύχάριστη έντύπωση. Τά κόκκινα μαλλιά και γένεια του τόν έκαναν πολύ άντιπαθητικό. Θυμήθηκα τότε μία Γερμανική παροιμία που λέει:

"Rothe Haar Golt bewahr" (Θεός φυλάει από κόκκινα μαλλιά)

Ο χωρικός αυτός είχε και μικρά μάτια, που τόν έκαναν άκόμα πιο άποκοιοιοιο.

Όσ'όσο δεχτήκαμε πρόθυμα τήν πρόσκλησή του, γιατί ήταν έπιφύουσα άνάγκη να βρούμε μία στέγη και να στεγνωσουμε.

Τό σπίτι του χωρικού, μονόροφο και γαμηλό, υτιομένο με τούβλα, ύπως δ'λα τά σπίτια τής έποχής εκείνης στήν 'Ελλάδα, ήταν ώστόσο άροκτα είρηνογαρο. Άποτελείτο από ένα και μόνο διαμέρισμα, χωρισμένο στα δύο, μ' ένα τοίχο ύψους τριών ποδών. Τά δύο τρίτα του νόσου εκείνου άποτελούσαν μάντρα για τά ζώα και μόνο τό ένα τρίτο παραοριζόταν για τούδε ανθρώπους. Στή μέση του χώρου αυτού ύπ'ηρχε μία θέσι για ν' ανάθουν φωτιά, χωρίς όμως να ύπάρχει καν τζάκι. Ο καπνός τής φωτιάς έ-

βγαίνε από μία τρυπα άνοιγμένη στή στέγη, ή οποία όμως δέν είχε ταβάνι. Τό θ'άρος ήταν από λάσπη ξεραμένη. Έκτός από μερικά ψάρες κ' ένα ξύλινο μαουόλο, δέν ύπ'ηρχε κανένα άλλο έπιπλο.

Η οικογένεια που μας φιλοξενούσε άποτελείτο από τό σύζυγο, τή σύζυγο, τήν πεθερά τής δύο κορίτσια κ' ένα άγόρι. Μόλις μπήκαμε μέσα ό χωρικός δυνάμεισε τή φωτιά που κόντευε πειά να σβήσει, ρίχνοντας σ' αυτήν χοντρά κούτσουρα, που άρχισαν σέ λίγο να φλέγονται.

Έμεις καθόσαμε γύρω άπ' τή φωτιά, εύχαριστημένοι που είχαμε βρή τό ταπεινό αυτό καταφύγιο. Συγχρόνως ό ύπ'ηρέτες μας άνοιξαν τούς σάκκους μας κ' έβγαλαν όλα τ' άπαραίτητα για τό δείπνο μας.

Όταν φάγαμε, άφήσαμε τούς σάκκους μας άνοιχτούς και καείς δέν έφρόντισε να μαζέψη τά διάφορα σκόρτσια πράνυιατά μας, γιατί είχαμε έμπιστοσύνη στή τιμιότητα τών 'Ελλήνων, άφού σέ όλες τ'ς έκδρομές μας στή Στερεά 'Ελλάδα δέν είχαμε χάσει ούτε μία κοφίτσα.

Κατά τ'ς δέκα, άφού τυλιχτήκαμε σ'τούς μανδύες μας, έπ'πλάθηκαμ επάνω σ'τ'ς ψάρες για να κοιμηθούμε. Ο οικοδεσπότης έγει καθήκον προς τούς ζένους του να φρονιτίζει για να μείνη ένυμνήσει όλη τή νύχτα ή φωτιά. Γι' αυτό κ' έγώ έβλεπα συχνά τό χωρικό να σηκώνεται τή νύχτα και να ρίχνει ύβρια στή φωτιά για να μη σβήσει. Αυτό ώστόσο δέν μ' έμπόδιζε να κοιμηθώ.

Τέλος, κατά τ'ς πέντε έδ'ηναμα άπότομα και είδα τό χωρικό να πλησιάζει στή φωτιά με μεγάλη προσοχή κυττάζοντας συγχρόνως άνήουσα γύρω του για να βεβαιωθί άν κοιμόμαστε όλοι. Έγώ τότε προσποιήθηκα πώς έξακολουούσα να κοιμάμαι, για να δω τί σκόπημα να κάνει.

Και πράγματι τόν είδα να σκύβει, να παίρνει από κάτω ένα άσημένιο κύπελλο του συνεκδρομέας μας δόκτορος Τόμαν κ' έπειτα να κυττάζει πάλι γύρω του για να βεβαιωθί άν κοιμόμαστε. Κατόπιν διευθύνθηκε άβόρθα προς μία γωνιά του δωματίου κ' έχωσε τό κύπελλο μέσα σ' ένα σακκι στάρι, που ήταν ριγμένο εκεί. Άφού έξασφάλισε έτσι τό κλοπιμαίο του, έαναγύρισε στό στρώμα του και πλάγιασε, προσποιούμενος τόν κοιμημένο.

Έγώ έβρινα λίγη άκόμα ώρα π'αγασμένος χωρίς όμως και να κοιμάμαι. Τέλος προσποιήθηκα πώς έμπνοσα, έδ'ηναμα τούς φίλους μου και τούς ύπ'ηρέτας μας και τούς είπα να έτοιμαστούμε για να φύγουμε.

"Όλοι σηκώθηκαμ, κ' ό ύπ'ηρέτες μ'άψααν τά σκεύη μας για να τά βαλουν μέσα στα σακκιάκια μας. Τό κάου όμως ό ύπ'ηρέτης του δόκτορος Τόμαν έβγαυε να βρή τό άσημένιο κύπελλο του κυρίου του. Ο Τόμαν είχε στενοχωρηθί πολύ για τό χάσιμό του και, υιοιζώντας προς έμένα, με παρακάλεσε να ρωτήσω τό χωρικό ήήπως τό είχε δη ποθεινά. Έγώ τόν ρώτησα, άλλα εκείνος

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΑΡΧΙΣΣΕ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Δ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΟΣ

που σ'ας χαρίζει τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Η ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

'Επίσης συνεχίζεται ή διανομή τών Α', Β' και Γ' βιβλίων μας :

«ΚΑΙΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», του 'Αλφ. Κάρ. «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δουμά υιού, και ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΙΩ» του 'Αββα Πρεβό.

Παρακαλούνται οι άγνυνοτάι τών περιοδικών μας να σπεύσουν να παραλάβουν τό βιβλίο των έγκαίρως, διότι ή ζήτησή εινε μεγάλη και πρωτοφανή και δέν εινε άπίθανο να έξανηληθούν έντός όλίγων ήμερών και αι 20 χιλιάδες τόμων που ετοιμάσαμε

επαθώ τής Βικτωρίας. Η δούσις μου είχε άγρίσει άνετά γιάά. Βέβαια τό ψάρι δέν ήταν ασυδοίο μ' ήταν κατί. Γιατί καθώς άπεδείχθη ή Φούμμο εινε έντολή να παρακολοιη τ'ς προτοιμασίες μ'ες και να διαδοθή τ'ς πληροφορίες τ'ς στο Βερολίνο. Μ'ά δέν τήν άρπαζε και κ'άνη και ασυνάδια πράγματα κ' αυτό τήν έκανε να κλαίει από τό πείσμα τής.

Μά έγώ γοήγορα τήν έζήλα. Τώρα τό Λονδίνο έντοροίκετο από τά φάτα και τήν είδηση πού είχε κυριοισει τούς 'Αγγλους. Ο πόλεμος είχε άόσσει και ν' αιώσις.

Στ'ς 6 Αύγουστου τά πρώτα μεταγωγικά π'ερνοσαν τή Μάγχη για ν' άποδοθήσαν σ'τ'ς άπ'ετες τής Φιλάνδρας τούς πρώτους λόχους τών Βορτανών. Η 'Αγγλία είχε μάχη κ' έκείνη τό άνετοιμασμένο π'ιατοκόλιμα.

ΠΕΡΣΙΝΓΚ ΛΟΡΕΝΣ

μού άπάντησε άρηνηκά.

Είχαμε πειά έτοιμοι να φύγουμε. Ο χωρικός στεκόταν κοντά μου και πού πέρα στον τόχο ήταν κρημασμένος ένας μικρός σιδερένιος λύχνος που σκόπησε άμυσρό φως γύρω του.

Όταν εκείνος μου έδωσε τό χέρι του για να τόν άποκαιρησώ, τό έσφίρα με δύναμη και τραβώντας προς τό φως του λύχνου, τό γύρισε άναόρτα. Κυττάζα τά τότε με προσοχή τήν παλάμη του και φώναζε δυνατά:

—Σύ, γυιέ τό διαβόλο, έκλεψες τό ποτηρί! Τό έχεις εκεί, μέσα στο στάρι!

Ο χωρικός έγινε άμέσως κατάχλωμος κ' άρχισε να τρέμ ύγχορμος. Νούιζε πώς είχε φτάσει ή τελευταία του στιγμή, π'ος θά τόν σκότανα εκεί, επί τόπου! Οί φίλοι μου δέν είχαν καταλάβει άκόμη τίποτε και με ρώτησαν τί σημαυαν δ'α' αυτά.

('Ακολουθεί)